

podrijetlom, koje omogućuje i raščlanjivanje svake i svakakve metafizike.

O „bogu“ je u slijedećem riječ kao o implicitnom strukturnom momentu svakog metafizičkog mišljenja-djelovanja, bilo ono prisutno u predfilozofijskoj, predznanstvenoj ili pak znanstvenoj filozofijskoj (eksplicitno metafizičkoj), umjetničkoj, religioznoj itd. „svijesti“ i „sačinjanju“, bilo ono na djelu, u „praksi“, koja, u mediju takozvanog „realiteta“, koordinirano odgovara sadržajima takve „svijesti“ itd. Svi oblici ove „svijesti“, „sačinjanja“ i „čina“ već sadrže teologijski karakter metafizičkog mišljenja-djelovanja: „bog“ i „božansko“ objavljuje se u takvim svakodnevnim „stanjima stvari“ kao što su „vrednosno“ orijentiranje, preferiranje, snižavanje, uzvisivanje, stupnjevanje po činu, pretendiranje na autoritet, omalovažavanje, identificiranje s nečim ili nekim, razlikovanje od . . . , atribuiranje „stvaralaštva“ itd. — ukratko: uspostavljanje horizontalnih shema za unutarhorizontska „bića“, „data“, „stvari“ itd., koje sheme sve upućuju na „najviše“, „najrealnije“ (ono što doista jest) i tako dalje, biće, čak kad (kao u izričitom ateizmu) negiraju tradicionalnu vjersku sadržinu zamijenjujući je drugačije određenim najvišim bićem: (: „prirodom“, „materijom“, „čovjekom“ itd.) ili je nadomještaju, bar upotpunjuju „realnim“ (na primjer „socijalnim“) institucijama. Metafizička artikulacija bića *kao bića* i bića *u cjelini* („najviše biće“, „priroda“, „čovjek“), temeljeći se na *zatvorenosti* povijesnog podrijetla i mogućnosti u jednokratno-jednoznačnu epohalnu verziju („svijet“) zbog i radi svoje *uspostavljajuće usmjerenosti* na bića u njihovoj stvarno-predmetno-znakovnoj *prisutnosti*, čuva svoj teologijski karakter čak i onda kad se, „prevladavajući se“, suzila do *opće* i *jednolične* funkcionalnosti svega, ukinula u *istovetnosti* jednog te istog (bitak = bog = priroda = čovjek; i to u svim